

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

(Σκιαγραφία)

I

Εἶχεν ἀνατείλει ἡ εἰκοστὴ τετάρτη Δεκεμβρίου τοῦ 1823.

Ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τοῦ Μεσολογίου, τῆς ἡρωϊδὸς ταύτης πόλεως, ἥτις ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ παραδώσῃ ἐκὺν τὴν ὀλοκύρτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας, δὲν ἀντηχοῦσι τὴν πρωΐαν ταύτην τὰ πυροβόλα, ἀλλὰ οἱ οἰοῦντο ὅτι ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς καὶ θριάμβου οἱ συστρατιῶται τοῦ Μάρκου Βότσαρη καταβαίνουσιν εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν ἀναμενόμενον σωτῆρα.

Προηγούνται οἱ ἀρχιερεῖς φέροντες τὰ χρυσὰ τοῖν ἄμφια, οἱ ὀπλαρχηγοὶ μετὰς στίλβουσαι πανοπλίας των καὶ ἐπὶ κεφαλῇ των ἔχοντες τὸν ἀρχηγὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον. Ὅπισθεν ἀκολουθεῖ ὁ λαὸς καὶ αἱ γυναῖκες. Εἰς τὰ πρόσωπα πάντων εἶναι ἐξωγραφισμένη ἡ ἐλπίς καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἀτενίζουσιν ἐν ἀγωνίᾳ εἰς τὴν θάλασσαν ἀναμένοντες νὰ ἴδωσι τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν αἰετὸν τῆς Ἀλβιῶνος, τὸν φιλέλληνα λόρδον.

Μετ' ὀλίγον τὰ πυροβόλα ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων καὶ τῶν πλοίων ἤρχισαν νὰ κροτῶσι καὶ μία φωνὴ ἤκούετο χρημύσσουσα ἀνὰ τὴν πόλιν — Ὁ Βύρων!

Ἐρθασεν ὁ Βύρων τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπεβιβάζετο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς καὶ εἰσῆρχετο ἐπευφημούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς τὰ καπνίζοντα τεῖχη τοῦ Μεσολογίου ὁ λόρδος Βύρων, ἑτοιμὸς νὰ προσφέρῃ ἐκὺν θυσίαν ὑπὲρ τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος καὶ ν' ἀνταλλάξῃ τὸν τίτλον τῆς εὐγενείας, τοῦ ποιητοῦ τὴν δάφνην, μετὰ τοῦ μάρτυρος τοῦ στέμματος.

II

Ἦτο ἡ χρυσὴ ἐκείνη ἐποχὴ, καθ' ἣν τὰ δεινὰ καὶ ἡ ἐξέγερσις τῆς Ἑλλάδος, εἶχον συγκινήσει εὐγενεῖς τινὰς καρδίας ἐν τῇ ἐσπερίᾳ καὶ ἐνῶ ἤρχοντο ν' ἀποθάνωσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας ὁ Σάντα-Ρόζας καὶ ὁ Φαβιέρρος, ἄλλοι φιλέλληνες ἱερορύνται τῶν Μουσῶν ἡγωνίζοντο διὰ τοῦ καλάμου των νὰ ἐμφυσήσωσι τὸν ἐνθουσιασμὸν των εἰς τὴν ψυχρὰν διπλωματίαν, ἥτις κατεῖχετο ἐκδόμη ὑπὸ τῶν προλήψεων τοῦ παρελθόντος. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ καὶ ὁ Βαρναζέρος, ὁ Κασιμὶρ Delavigne καὶ ὁ Βιλλεμαίν, ὁ ποιητὴς τοῦ *Ρεαίου* καὶ Ἀγαλά, ὁ γλυκὺς Σατωβριάν. Τότε συνέστη καὶ ἐν τῇ γηραιᾷ Ἀγγλίᾳ τὸ πρῶτον φιλελληνικὸν Κομητάτον καὶ ἀπεσταλμένος τῆς ἐταιρίας κατήρχετο εἰς Ἑλλάδα, ὅπως ἐξετάσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου καὶ

ἐνθαρρύνῃ τοὺς μαχητὰς εἰς τὸν ἀνισὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀναλάβει εἰς ἐκὺν καὶ τὸν θεὸν ἐμπιστευθέντες τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος των.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἐκεῖνος καταβιβάνων συνήντησε τὸν Βύρωνα ἐν Γενούῃ. ἤρχετο νὰ κατηχήσῃ αὐτόν, ἀλλ' ὁ Βύρων εἶχε προλάβει τὸν Βλακίερ καὶ εἶχεν ἤδη ἀποφασίσαι νὰ καταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος ἦτο τότε γνωστὸν ἐν Ἀγγλίᾳ. Εἶχε συμπληρώσει τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ στάδιον, εἶχε δρέψῃ τὰς ποιητικὰς του δάφνας ὁμοῦ μετὰ τῶν πικριῶν καὶ ἤρχετο ἤδη ν' ἀποθάνῃ τὸν θάνατον τοῦ στρατιώτου.

Ὁ Γεώργιος Γέρδων Νόελ Βύρων ἐγεννήθη ἐν Λονδίνῳ τὴν 22 Ἰανουαρίου τοῦ 1788. Ὀρφανὸς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐστερημένος προστασίας διήγαγε μετὰ τῆς μητρὸς του τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔτη ἐν Σκωτίᾳ καὶ εἰς τὴν ἀγγλὴν καὶ ποιητικὴν ἐκείνην φύσιν ὀρεῖται τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐμπνεύσεις, εἰς τὸν παιδικὸν ἐκεῖνον ἔρωτα μετὰ τῆς ὀνείας τοῦ Μαρίας τοῦ, πρώτους τῆς καρδίας του παλμοῦς.

Τὸ 1798 ἀποθανόντος τοῦ θεοῦ του Ἐδουάρδου ὁ Βύρων δεκαετὴς ἐυληρονόμει τὸν τίτλον τοῦ λόρδου καὶ τὸ ἐν Nevvstoad ἔρημον μεγαρὸν του, ὅπου εἰς ἐσώζετο μόνον σκίμπουε, ἐφ' οὗ καθιμνήνῃ ἡ χήρα τοῦ Ἰωάννου Βύρωνος ἐθλίβε κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ ὄρφανόν της.

Ἐν ἑτὸς μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Λονδὶνον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν σχολεῖον τοῦ Δούλβιτς καὶ εἶτα εἰς τὴν περιλάλητον σχολὴν τοῦ Χαρρόου, τὸ παιδαγωγεῖον τοῦτο τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, ὁπόθεν ἐξῆλθε μετ' ὀλίγα λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ σπουδὰς του εἰς τὸ πνευματικὸν τῆς Κανταβρυγίας.

Τὰ πρῶτα τῆς μαγικῆς του λύρας μνηυρίσματα ἦσαν αἱ ὕμνοι τῆς σχολῆς ἐκδοθεῖσαι τὸ 1803. Ἀλλ' αὐστηρὰ καὶ ἀδίκως κριτικὴ ἐν τῇ *Επιθεωρήσει* τοῦ *Ἐδμουνδσβου* ἀντὶ ἐπαίνων καὶ ἐγκαρδιώσεως ὑπεδέχθη τὰς πρώτας αὐτοῦ ποιήσεις καὶ ὁ Βύρων ἠναγκάσθη νὰ ἀπευθῇ πρὸς τοὺς ἐπικριτὰς του τὴν πικρὰν ἐκείνην σάτυραν οἱ Βάρδοι τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ τῆς Σκωτίας κριτικοί, ἥτις ἐδημοσιεύθη τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰσῆρχετο εἰς τὴν Βουλὴν τῶν λόρδων νὰ δώσῃ τὸν νενομισμένον ὅρκον.

Ἀλλ' ἡ μελαγχολία εἶχεν ἤδη καταλάβει τὴν εὐαίσθητον τοῦ ποιητοῦ καρδίαν, ἡ Ἀλβιὼν ἦτο δι' αὐτὸν πληγὴ καὶ ἀπεράσις νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἡπειρον. Ἐπεσκέφθη τὴν Ἰσπανίαν καὶ

Ἰταλίαν πρῶτον, ἔπειτα διεπεραιώθη εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἀνῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, διέδραμε τὴν Στερεὰν καὶ Πελοπόννησον καὶ ἦλθε νὰ διαχειμῶσῃ εἰς Ἀθήνας.

Ἐδῶ ἐγνώρισε τὴν Ὁφρεσίαν Μακρῇ εἰς ἣν ἀπεθύμει τοὺς ὠραίους ἐκείνους στίχους.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν σ' ἀφίω
ὅπου ἐκάστην στροφὴν ἐκλείων ὡς ἐπώδός αἱ ἑλληνικαὶ λέξεις.

Ζωὴ μου σὰς ἀγαπῶ.

Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

K. Γ. ΞΕΝΟΣ

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Η ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΛΕΝΙΣΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

— Συγχωρήσατέ μοι Βάνδα Πετρόβνα, εἶπεν ὁ Στάκελδεργ, εἰν ἔλαβον τὴν τόλμην νὰ παρουσιασθῶ πρὸς ὑμᾶς, ἀπόντος τοῦ πατρὸς σας ἤτον ὁμοῦ ἀνάγκη νὰ ἔλθω, ἵνα ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐνδιαφερούσαν τινα πληροφορίαν πρὶν ἢ ἀποδεχθῶ τὴν ἐντολήν, δι' ἧς μ' ἐτίμησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Τοῦ νὰ ἐνεργήσῃτε δηλαδὴ ἀνακρίσεις ἐπὶ τῷ κοινωνιστικῷ κινήματι εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ῥωσσίαν;

— Κυρίως εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ Κιέβου, τῆς Ὁδησσοῦ, τοῦ Ἐκατερινσλάδ, τῆς Χερσῶνος καὶ τοῦ Χάλκωφ. Εἶνε, βλέπετε, ὑψίστη ἐμπιστοσύνη τοῦτο, καὶ δὲν θέλω ν' ἀπειδείχθῃ ἀνάξις αὐτῆς δι' ἀνεπιτυχοῦς τινος διεξαγωγῆς τῆς ἐν λόγῳ ἐντολῆς. Δὲν θέλω ν' ἀποδεχθῶ αὐτὴν χωρὶς νὰ γνωρίζω ὀλίγον τὰς πνευματικὰς διαθέσεις τῶν τόπων, εἰς οὓς ἀποστέλλομαι.

— Ἐάν σὰς ἐννοῶ καλῶς, ἐπανελάβεν ἡ Βάνδα, ἠθέλητε νὰ ἦθε βέβαιος ὅτι θὰ εὗρητε ἀφορμὴν νὰ ἀποδείξητε τὴν ἐκάνοττά σας.

Ὁ πρίγκιψ προσέκλινε, ἐνῶ ταῦτο χρόνως διέστειλε τὰ χεῖλη του μειδίαμα ματαίας μετριοφροσύνης.

— Ἐν ἄλλοις, λόγοις, ἤθελον νὰ ἦμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ κάμω ἀνωφελὲς ταξείδιον. Ἀφοῦ ἀπαξ μοι ἐνεπιστεύθησαν μίαν τοιαυτὴν ἐντολήν...

— Πρέπει, τὸν διέκοψεν ἡ Βάνδα,

1) Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ. 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37 38 καὶ 39.